

ŠTYRI NA ISTOTU, ALEBO VŠETKO NA JEDNU KARTU? / *Safe or all in?*

Potrebovala novú uniformu. I keď krv by v chemickej čistiarni určite odstránili, sako aj nohavice vyšmarí do najbližšieho smetiaka, len čo jej ich vrátia technici z laboratória.

Runeberg ju chápal.

- Norménová, nezabudni si zobrať účet, vybavíme to, - pripomenul jej, a preto vyše hodiny strávila v istej östermalmskej firme, ktorá im dodávala uniformy. Zobrali jej miery, potom dali niečo vyskúšať, úpravy na nej vyznačili krajčírskou kriedou a špendlíkmi. Takúto skúšku v krajčírstve pokladala za luxus, navyše v platenom pracovnom čase.

Majiteľka dielne vedela, čo robí. O číslo väčšie sako poskytne Rebecce dostatočný priestor na nosenie nepriestrelnej vesty a zbraní na opasku. Rukávy treba trochu skrátiť a zabrať na pleciach.

Rovnošata musela sedieť ako uliata, a pritom neobmedzovať. A sako nech nevyzerá, že ho po niekom zdedila.

Runeberg jasne navrhol, aby si zobrala voľno, hoci podľa rozpisu mala popoludňajšiu službu. Rozhodla sa, že nečakané voľno využije podľa svojich predstáv.

Runeberg bol v pohode, správny šéf, možno dokonca najlepší zo všetkých doterajších, stačilo si iba zvyknúť na jeho trochu silácky prejav. Dobrí šéfovia na takýchto postoch nerastú na stroch. Významnú úlohu pri ich prideľovaní častejšie zohrávajú odslužené roky a priateľské vzťahy než skutočné schopnosti.

Napriek takýmto pomerom sa jej páčilo byť policajtkou, v podstate bola nadmieru spokojná. Rovnako aj s pocitom, že robí čosi dôležité a užitočné. Niečo pre spoločnosť.

Heslo Pomáhať a chrániť! bolo len jednou časťou toho, čo jej vyhovovalo na policajnej práci. Ďalšiu časť tvoril pocit, že na túto prácu vybrali práve ju. Že sa osvedčila ako schopná a vhodná, že zvládla rozličné testy a skúšky, pri ktorých prejavila, čo všetko vie.

Jej ako žene v tomto zamestnaní totiž nestačilo iba zvládnuť skúšky. Navyše musela dokázať, že nie je len obyčajný US - uniformovaný svedok, ktorý je nepoužiteľný, keď príde na lámanie chleba, ale že vie vlastnými silami vyriešiť akúkoľvek kritickú situáciu.

Možno preto ju ešte vždy škrela pomoc strážnika z Rosenbadu. Bez auta sa však dostala do pasce, takmer ju to paralyzovalo, a keby sa útočníci nerozhodli utiecť, zrejme by to dopadlo všelijako. Nevedela sa však zbaviť dotieravej myšlienky, že situáciu zachránil strážnik, a nie ona. A že si vlastne nezaslúži miesto v skupine Alfa, aspoň nie na sto percent.

Zrejme to znie ako tvrdenie z kamennej doby, no policajná práca sa ešte vždy pokladala za hru podľa mužských pravidiel. Odhliadnuc od toho, čo hlásali predpisy o rovnosti pohlaví v zbore, deväťdesiatpäť percent všetkých zločinov páchali muži. Ak sa na ich hre chcela zúčastniť žena, odmietajúca leštiť nejakú výhodnú kancelársku stoličku, len čo sa na to naskytla prvá vhodná príležitosť, musela dokázať, že má všetko, čo treba. Že sa nerozplače a nezoberie nohy na plecia pri prvom údere. S tým Rebecca nemala ani najmenší problém, horšie to už vyzeralo s ovládaním sa a s vracaním úderu. V tom jej však pomohli roky disciplíny, ktorej sa naučila v službe.

Kdesi sa dočítala, že bunky v tele sa vymieňajú každých sedem rokov. Aj keď to znelo ako výmysel, predstava, že od tej udalosti sa z nej stal celkom iný človek, sa jej pozdávala. Stala sa z nej nová, oveľa lepšia bytosť, než bola vtedy.

Túto zmenu výrazne ovplyvnilo aj povolanie.

Na svoju prácu a štvorcový policajný preukaz, čo mala vždy pri sebe, bola hrdá. Jeho kovové rohy vystupovali aj na džínsových vreckách, vyzeralo to, že nosí tabatierku so žuvacím tabakom ako niektorí chalani. Vlastne ani nevedela presne pomenovať

pocit, aký sa jej zmocnil, vždy keď ho vytiahla a povedala: Norménová, polícia. Život bez odznaku si jednoducho nevedela predstaviť. Tak prečo je teraz nespokojná?

*

HP, si si celkom istý, že chceš pokračovať v Hre?

Dopekla, jasné! Na betón! Veď to je v podstate hračka. Dostávať zaplatené za to, že lieta po meste a zabáva sa! Ktorý cvok by sa dal pripraviť o takú možnosť?

A navyše tu bol ten film. Ťažko sa to vysvetľovalo, ale keď videl sám seba pri niečom takom... vzrušovalo ho to, lepšie to nevedel pomenovať. Nie ako sex, to nie, celkom inak. Alebo žeby ani nie?

Už mu nešlo len o to, že vidí sám seba z rozličných uhlov, keď robí niečo kúlové. To ho až tak nelákalo. Aj keď mu to ešte vždy trochu lichotilo, prvá vlna vzrušenia z krádeže pomaly opadla. Nepopieral, že sa mu pri pohľade na nespočetné reprízy záberov neprestáva mierne zvyšovať tep, no už to nebolo na prvom mieste v zozname najskvelejších zážitkov.

Teraz skôr pociťoval hrejivé šteklenie pri predstave, že v meste žijú ľudia, ktorí môžu vidieť, čo urobil, lebo si prehrali klip o ňom, ba dokonca ocenili jeho čin.

Keď sa prvý raz preklikal na túto stránku, ešte mu to poriadne nedocvaklo, no po niekoľkých dňoch a vyskúmaní istých možností sa zorientoval.

Predovšetkým pochopil, že Hra nie je *live*, ako si spočiatku myslel, skôr ide o *Alternate Reality Game*, hru v alternatívnej realite. Je to skĺbenie počítačovej hry a reality, prepojenie oboch svetov, ako to uvádza definícia vo Wikipédii, a presne na ňu to sedelo do bodky.

Okrem priamych aktérov si klip pozrela aj hromada iných ľudí. Títo diváci, ak tomu rozumel správne, za to dokonca platili!

V podstate to bolo logické, veď prečo by sa niekto namáhal použiť takýto vymakaný výdobytok, keby za to nezhrabol nijaké bubáčky? Odkiaľ by inak zohnal všetky doláče, čo sa vyplácajú účastníkom, alebo balík na dokonalý mobil so zabudovanou webovou kamerou, aký poskytol stodvadsaťosmičke?

Len vďaka týmto vymoženostiam mohli diváci sledovať, hodnotiť aj komentovať, čo robia Hráči. Aj HP si už našiel niekoľko odkazov: *Cool man!*, *To je bomba!* a *Pekný štart, pridám si to k svojim obľúbeným!* Zjavili sa na okraji listiny výsledkov vedľa mena Hráča. HP dostával v priemere tri z piatich hviezdíčiek. Od celkom cudzích ľudí, ktorí si pozreli zábery a ocenili ich. Za jeho osobný výkon mu prideliť body. A práve toto bolo pre HP tak *fucking cool*.

Napriek tomu komentáre, čo dostal, tvorili iba trápny zlomok toho, čo adresovali päťdesiatosmičke, ktorá stála na čele listiny. „*58 For The Win!*“, „*Si pán!*“ alebo „*To je sila!*“ a kopa smajlíkov a podobných odkazov, vďaka čomu nástenka päťdesiatosmičky zabrala niekoľko strán. A všade päť hviezdíčiek z piatich, teda najvyššie hodnotenie. Kredity a priazeň celého kybernetického sveta. To musí byť pocit na posratie!

Čo vlastne urobil *mister 58* a čím si zaslúžil svojich päťtisíc dolárov, to HP ani len netušil. Ako Hráč mal prístup iba k svojmu vlastnému filmu. Prekážalo mu to, ale časom sa to určite nejak vyrieši... Aj teraz natrafil na výnimku. Na začiatku strany, presne nad nástenkou vedúceho Hráča, objavil link s názvom *Mission of the week*, Úloha týždňa, a tam sa mu zobrazil výber úspešne splnených úloh, ktorý si mohli pozrieť všetci.

Tento týždeň vyletel na vrchol klip Hráča 27. HP si ho pozrel najmenej dvadsať ráz. V zostrihu vystupoval nejaký chalan v kukle, ktorý rozmlátil okienko auta, čo pripomínalo americké policajné vozy, a na sedadlá tej káry vystriekal obsah celého penového hasiaceho prístroja. Všetko sa filmovalo kamerou na telefóne, čo mal chalan pripnutý na hrudi, ale aj inou kamerou odniekiaľ zblízka. Úlohu spestrilo, že ju plnil za bieleho dňa, uprostred neznámeho mesta a kopy vyoraných okoloidúcich, prihlúple zízajúcich na auto. Klip navyše profesionálne upravili a podfarbili hudbou, soundtrackom *Fight the Power* od Public Enemy.

*„Got to give us what we want
Gotta give us what we need...
We got to fight the powers that be!“*

Čerešničku na torte tvorili zábery, keď sa fizli vrátili z nákupu šišíek, alebo kde to vlastne trčali, a našli svoju zničenú káru. A to všetko dokonale zdokumentované kameramanom, ktorému sa navyše podarilo nahrať aj zopár ich šťavnatých nadávok, potom však musel skončiť a utekať ako o život.

Nástenka dvadsaťsedmičky len tak hýrila pochvalami a HP s nimi musel súhlasiť. Ozaj parádne a dokonale zvládnuté! Možno až trochu prehnane riskantné, ale srať na to, aj keď treba uznať, že usierať si z polišov vo Švédsku je menej riskantné, než ich odrbávať v Štátoch. Chalana za veľkou mláku, keby mal smolu, to mohlo stáť krk, ale to sa vo Švédsku nestávalo, rozhodne nie často a bežne.

„*Tak ty si sa spoliehal na šťastie, však?*“ Prásk, prásk!

HP pri pohľade do zahmleného zrkadla kúpeľne prestal imitovať hrdinu z filmu Dirty Harry, ako pištoľ vystreté prsty zasunul do puzdra, potom si povinne prešiel hrebeňom po strapatých vlasoch a výsledok odobril spokojným žmurknutím na svoj obraz v zrkadle.

„*Looking good, Louis!*

„*Feeling goog, Billy-Ray!*“

Rýchlo si prehmatol vrecká. Peniaze – okej, fajčivo – okej, kľúče – okej. Cestou z bytu z jedného vylovil mobil. Najvyšší čas začať hrať. *Game on!*

*

V kaviarničke obchodnej pasáže Sturegallerian si dala kávu, predrala sa húfom dvadsiatok, čo s ockovou kreditkou v ruke obliehali pokladnicu vedľajšieho butiku, potom odkráčala na ulicu Hamngatan a pobrala sa smerom k stanici metra T-centralen. Hoci boli prázdniny, piatkový nával na uliciach takmer zastavil premávku, vo vzduchu sa vznášala zmes výfukových plynov, topiaceho sa asfaltu, cigaretového dymu a výparov z jedál.

Pomaly sa zvečierovalo, no ešte vždy jej zostávalo niekoľko hodín voľna pred nástupom do práce. Pôvodne sa chystala ísť cvičiť, ale teraz sa na to necítila. Hoci od incidentu prešlo viac než dvadsaťštyri hodín, telo mala malátné. Po návale adrenalínu

nasledovala fáza útlmu ako po opici. Ak toto mala byť následná reakcia, pred ktorou ju vystríhal Anderberg, nebolo to nič hrozné, s čím by sa nedalo žiť.

Najprv sa však musela pobrať do Kronobergu, na pracovisko, kde ju v priečinku čakal formulár na nahlásenie škody v pracovnom čase. Radšej ho vyplní a odošle, skôr než nastúpi na nové miesto v skupine Alfa. Takže hor sa na modrú trasu smer Rådhuset.

Križom cez námestie Sergels torg prešla k vchodu do metra.

Uvedomila si, že napriek všetkým projektom polície a sociálneho úradu narkomani vytrvalo postávali na svojich osvedčených miestach okolo dverí. Dokonca ani posledná prestavba námestia ich neodohnala, nič sa nezmenilo, naďalej vzbudzovali nanajvýš len pozornosť turistov.

Títo nešťastní chudáci sa stali neodmysliteľnou súčasťou koloritu ulice. Uľavilo sa jej, keď ich minula a vošla do chladnej staničnej haly.

Pri turnikete ukázala policajný preukaz a pohyblivými schodmi sa odviezla na nástupište.

*

Pohyblivé schody ho viezli k hale hlavnej stanice metra. Nalepený na chrbát mladej mamičky sa pretlačil dverami určenými na výstup s kočíkom, ako to urobil aj cestou dolu. Rýchlymi krokmi prešiel veľkou halou a zamieril k východu na Plattan.

Už sa zvečerilo, no horúčava vonku ho ovalila, akoby narazil do steny. V šere postávalo pár ospanlivých dílerov, no zdalo sa, že dnes im nejdú obchody. Žeby aj narkomani dovolenkovali? HP napokon predsa len zbadal jedného známeho, a keď išiel okolo neho, krátko mu kývol hlavou na pozdrav, no chlapík mal taký sklený pohľad, že si sotva dovidel na konček vlastného nosa. *Braun* je poriadne svinstvo. HP to zistil pri miss Mari-Anne. Aj tak je priam na smiech, že zákon pri drogách nezohľadňuje nijaké rozdiely. Dopekla, veď trochu fajčenia ešte nikoho nezabilo!

Pohľadom prebehol po otvorenom priestranstve námestia, vošiel do podchodu s obchodmi a po niekoľkých minútach chôdze stál pred dverami zlatníctva.

Rýchlo fľochol na hodinky. 18.43. Prišiel o dve minúty skôr. Nebol zvyknutý na náramkové hodinky.

Keď dostal inštrukcie a pochopil, že potrebuje náramkové hodinky, poprehrabával doma všetky zásuvky. Napokon sa mu podarilo vyloviť staré hodinky Casio, ktoré tam trčali dobrých desať rokov, ale z neznámych dôvodov stále fungovali. Zavolať si na presný čas a veľmi ho prekvapilo, keď zvučný ženský hlas oznámil:

- Je osemnásť hodín, štyridsaťpäť minút presne!

Blikajúca lampička v telefóne prerušila jeho úvahy. S očakávaním otvoril novú správu.

HP, vitaj pri svojom druhom zadaní!
Dnešná úloha, ak sa ju rozhodneš prijať,
má hodnotu 400 bodov.
Chceš pokračovať?

Bez váhania súhlasil.

Štyristo bodov, to sú takmer tri litre a zaručený únik z úrovne stobodových sráčov.

Výborne!
Použi výťah a vyvez sa ku kníhkupectvu.
Nezabúdaj si telefón pripevniť kamerou dopredu.
Keď sa dostaneš na určené miesto, ozvi sa.

V spodnom rohu displeja sa zjavilo *ready*.

HP si uvedomil, že od vzrušenia sa mu potia dlane. Tak toto je naozaj špicové!

Cítil sa ako tajný agent, *a man on a mission*. Pettersson, Henrik Pettersson.

Prešiel do ďalšej chodby, eskalátorom sa odviezol o poschodie nižšie, potom sa chvíľu predieral hlúčkikom obyčajných smrteľníkov, ktorí obdivovali nové automaty na kávu a ochutnávali nejakú svinsky drahú čokoládu, zabočil za roh k výťahu a privolať ho. O pár minút z neho vystúpil na treťom poschodí, zo zvyku

odvrátil tvár, aby sa nedostal do záberov bezpečnostnej kamery, a vklzol medzi knižné police.

Vzápätí kliknutím oznámil, že je pripravený.

Odpoveď prišla okamžite.

Sleduj Bieleho králika!

Najprv len nechápavo cival na displej, kde sa text zmenil na mince, čo pomaly padali dolu.

No jasné! Možno trochu staromódne, ale dobré. Nech úlohu nadizajnoval hocikto, určite mu nechýbal zmysel pre humor.

S úsmevom blúdil medzi policami, bruškami prstov sa dotýkal chrchtov kníh a veľmi rýchlo našiel, čo hľadal. *Alenka v krajine zázrakov* – súkromná príručka všetkých fanatikov vo filmových štúdiách sveta. HP vytiahol knihu z police a horúčkovo v nej listoval. Keď napokon natrafil na odkaz, zostal na vlastné počudovanie taký vzrušený, že biela plastová kartička mu takmer vypadla z ruky. Obsahovala jedinú informáciu, napísanú tušom: 5. poschodie, 18.55.

HP zvrátil čelo. Obchodný dom poznal ako svoju dlaň. Miesto ako stvorené pre trhnutých turistov a na zabíjanie času, keď človek len tak sedí a pozoruje ľudí. HP by pokojne dal krk na to, že budova má len štyri poschodia. Pri pohľade na hodinky však zistil, že na vyriešenie tejto záhady mu zostali tri minúty.

Schodisko zbadal hneď oproti výťahom. Znova sa odvrátil od bezpečnostnej kamery, len tak pre každý prípad. Mramor a moadsz, pastva pre oči. V duchu si pospevoval akúsi detskú riekanku a uškrňal sa.

Jasné, mal pravdu! Štvrté poschodie je posledné, v tomto zmysle tabuľka poskytovala veľmi jasnú informáciu. Ibaže sa týkala len obyčajných smrteľníkov.

Lebo za zatvorenými sklenenými dverami schodisko pokračovalo vyššie.

Vytiahol plastovú kartičku, priložil ju k snímaču a vzápätí sa ozvalo pípnutie. No dvere zostali zatvorené. Vtom si všimol ne-nápadne nalepený odkaz.

Kartička + kód - prečítal a nálada mu klesla na bod mrazu.
Aký poondený kód?

Po niekoľkých sekundách uvažovania pokusne vyľukal na snímači číslo 1855, no ten vzápätí zaprotestoval hnevlivým dvojitým zapípaním. Znepokojene sa poobzeral, ale všade panoval pokoj. Poschodie zívalo prázdnotou.

A čo teraz?

Z opaska si odopol mobil, no nebol zapnutý. Takže ani telefón mu nepomôže.

A čo keby... No, za pokus by to asi stálo.

Znova priložil kartičku k snímaču, potom naň naľukal číslo 128 a po krátkom zaváhaní pridal ešte nulu.

Priateľské zapípanie doplnilo šľuknutie zámky.

S búšiacim srdcom otvoril dvere a vykročil na piate poschodie.

Tam ho čakali dvere obité plechom a ďalší skener kódov.

Bleskurýchlo sa obzrel ponad plece, kartu priložil k snímaču a rýchlo dnu. Napäté zmysly, v ústach sucho. Ešte by malo zaznieť zopár dramatických husľových tónov a scéna by bola dokonalá!

Na piatom poschodí ho čakala úzka chodba so šikmým stropom, sliepňajúce svetlo žiaroviek a celý rad oplechovaných dverí. Očividne oveľa menej štýlové než nižšie poschodia. A čo sa bude diať teraz?

V okamihu, keď v duchu dokončil svoju otázku, telefón sa opäť rozblikal - takmer akoby mu čítal myšlienky. Akoby sa ho dotkol duch!

Práve si odopínal mobil z opaska, aby si prečítal správu, keď sa ozval hlas, ktorý ho tak vydesil, že mobil mu padol na betónovú dlažbu.

- Vážení zákazníci! Náš obchodný dom sa o päť minút zatvára. Ďakujeme vám za návštevu a tešíme sa na ďalšie stretnutie s vami zajtra o desiatej hodine. Prízemie sa otvára už o ôsmej hodine.

Dopekla, hrozne sa zľakol! Zrejme stojí rovno pod reproduktorom. Dobre, že nepustil do gatií.

Hundrajúc sa zohol po telefón a oživil správu.

Tretie dvere vľavo.

Biely králik sa teda tretí raz pustil do práce a odrazu sa ocitol v chladnej betónovej miestnosti plnej bzučiacich skriniek, káblov a kadejakých regálov. Voňalo tu elektrinou a teplým kovom.

Vzdialená stena, čierna debnička,
klikni na ready, keď budeš na mieste.

Škatúľ tam bolo neúrekom, našťastie, iba jedna čierna. Akási stará bakelitová haraburda, čo stála zaradená medzi ostatnými anonymnými kovovými debničkami. Na prednej strane mala dva prelepené gombíky, jeden modrý a jeden červený.

Splnil príkaz a oznámil, že je pripravený.

Dobrá práca, HP!
Tvojou dnešnou úlohou je vybrať si z dvoch gombíkov.
Keď sa odpočítavanie dostane na nulu, chcem,
aby si stlačil jeden z nich.

Ak si vyberieš modrý, všetko bude pokračovať ako zvyčajne,
dostaneš svoje peniaze a ďalšie jednoduchšie úlohy.
To značí bezpečný a stály príjem, okorenený štipkou napätia.

Ak sa rozhodneš pre červený gombík, hodiny tvojho starého
života sa zastavia a priblížiš sa k celkom novým zážitkom,
o ktorých sa ti doteraz ani len nesnívalo.

Zvyšuje sa riziko, ale aj ocenenie. Na túto úroveň
sa kvalifikovalo len málo osôb, otázka teda znie, či máš na to.

Rozhodni sa sám, ani jedna možnosť nie je chybná,
a odhliadnuc od toho, pre ktorú sa rozhodneš,
dnešnú úlohu si splnil.
Porozumel si?

Klikol na Áno.

Výborne, HP!
Tak uvažuj a rozhodni sa.
Máš na to presne dvadsaťpäť sekúnd.
Veľa šťastia.
Koordinátor Hry

Oznam zmizol, zjavilo sa odratúvanie.

24
23
22

Toto je naozaj vymakané na posratie! Presne podľa jeho gusta.
Šité na mieru. Tak čo si vyberie: modrý, alebo červený?
Obe voľby sú správne, ale iba jedna prinesie želaný efekt.

12
11
10

Cítil, ako mu v spánkoch bubnuje krv.
Play it safe or go all in? Na istotu, alebo všetko na jednu kartu?

6
5

Na to pravdepodobne jestvuje iba jedna odpoveď.
Dobrodružstvo bez rizika je ako drbnutý Disneyland! Najvyšší
čas zistiť, aká hlboká jama čaká králika pri skoku.

2
1

Stisol červený gombík.
V debničke niečo šuklo, potom ticho zabzučalo. Žiarivka
na strope zablíkala.
HP zatajil dych.

*

Keď dopísala správu, prešla sa po oddelení, aby zistila, ktorí z jej bývalých kolegov sú v službe. Jej premiestnenie ešte nena-
dobudlo platnosť, preto sa mohla pohybovať ako doteraz. Chodba zívala prázdnotou, na čom nebolo nič čudné, lebo hodiny ukazovali takmer sedem hodín večer. Tých pár nešťastníkov, ktorí nedovolenkovali, malo aspoň dosť rozumu, aby sa včas pobrali domov.

Po rozhovore u Anderberga sa odviezla domov hliadkovým vozom s kolegami, takže jej bicykel doteraz stál v policajnej garáži. Najkratšia cesta do nej viedla výťahom na chodbu s celami predbežného zadržania a potom ešte o jedno poschodie nižšie k „béžovej míli“, ako túto dlhú chodbu nazval raz akýsi vtipkár.

V celách už vládol zvyčajný piatkový ruch. Všetky boli obsadené a pár unavených vyšetrovateľov sa z nich vracalo do miestností, kde ich čakali hliadky s novými hláseniami a prípadmi. Do nemoty opitý ožran v sprievode poriadkových policajtov takmer vyhodil obsah žalúdka na sklenú búdku službukonajúceho policajta.

Piatková noc - chľast a bitky - boli zrejme užitočná profesijná skúsenosť, ale Rebecca po nej rozhodne netúžila...

Jeden z policajtov ju spoznal a kývol jej, keď prechádzala okolo, a ona odzdravila. Cestou k výťahu zachytila výzvu z policajného auta, čo sa ozvala z jeho vysielacky:

- Oznam pre všetky vozidlá! Žiadam posilu na roh ulice Hamngatan k budove Nordiska Kompaniet...

*

Nič sa nestalo. Nie že by presne vedel, čo očakáva, ale predsa... aspoň nejaká malá reakcia sa mala dostaviť, či nie? Po takom dramatickom úvode by predpokladal, že začnú blikať svetlá a húkať poplašné sirény. Alebo sa na schodoch ozve dupot a niekto začne zúrivo trieskať na dvere.

Ale toto...? Veľké nič.

Disappointed!!! Obrovské sklamanie!

Vyčkával ešte niekoľko minút, potom znechutene opustil miestnosť, ozlomkrky sa rútil dolu schodmi, a až keď vybehol na ulicu, pomaly mu začalo svitať.

- ... iba tak zastali, - začul hlas prekvapeného chlapa, ktorý ukazoval na budovu, z ktorej HP práve vybehol.

- A nezvyknú aj svietiť? - ozval sa ďalší okoloidúci.

Vzápätí si všimol, že vyfahuje mobil, a po chvíli sa k nemu pridávali ďalší náhodní chodci a fotografovali. Sledoval ich pohľady upreté na strechu. Vtedy pochopil, čo vzbudilo ich zvedavosť. Jeho sklamanie sa rozplynulo ako dym a nahradil ho neopísateľný pocit, s akým sa doteraz nikdy nestretol.

Srdce mu bubnovalo v šialenom rytme. Nohy mal odrazu ľahké, takmer sa vznášal.

Tak toto bola naozaj superbomba! Tomuto sa hovorí: Misia splnená!

Na vrchole telegrafného stĺpu na streche luxusného obchodného domu Nordiska Kompaniet, kde vždy svietili obrovské hodiny NK a päťdesiat rokov sa takmer bez prerušenia krútili nad mestom, ich pohyb nečakane ustal.

Ručičky na tmavom ciferníku zastali presne o siedmej. HP pochopil, že Koordinátor Hry mal pravdu. Odrátovanie nového času sa práve začalo!